

Příběh Anny Pešatové

Anna Pešatová se narodila 24. února 1937 v Ústí nad Orlicí. Na své dětství a své rodiče vzpomíná s velkou láskou.

“Já jsem vyrostla v krásné rodině, bylo nás 7 dětí, jeden bratr zemřel, toho jsem teda nepoznala, protože jsem se narodila, až potom, ale jinak jsem žila v krásným láskyplném prostředí”

Během druhé světové války byla ještě malé děvčátko, ale vzpomíná na oslavy na jejím konci.

“Když byl konec války, když přijeli Rusové, tak teda jsme byli šťastní a vítali jsme je hodně. A potom my, jako město, se hodně slavilo, holky chodily v krojích, já jsem ho teda neměla, protože jsem byla z chudý rodiny, ale to se chodilo v průvodech, v divadle byly takové akademie různý. Hodně se slavilo, hodně jsme byli, že je konec války.”

Z 50. let si Anna Pešatová pamatuje, jak poslouchali rádio, kde se přenášely záznamy z monstr procesů a lidé se báli mluvit.

“Bylo to teda dost děsivý a já si to do dneška pamatuju, jak maminka vždycky u rádia hrozila na ně, že neprávem odsuzují nevinný lidi. Byly to těžký doby no. To jsem vyšla školu, bylo to v roce 1952. To byla taková proletářská doba. My jako mladý holky jsme si kupovaly šátky na hlavu, když se podívám na fotku, tak je to hrozný dneska, když to vidím. Na plesy to se nechodilo nějak jako..., to bylo všechno jako kapitalismus, a tak to se chodilo pomalu v monterkách.“

Tatínek Anny Pešatové provozoval malé čalounictví, které mu ale v 50. letech komunisté zabavili.

“On tam zaměstnával jednoho učně, kterej byl jako byl sirotek a oni se o něho starali a nevěděli celkem co s ním, tak uprosili našeho tatínka, jestli by ho nevezl do učení. A tím, že ho vzal do učení, tak našeho tatínka označili jako vykořisťovatele”

Ani strýc paní Anny neměl lehký osud a jeho odsouzení z politických důvodů se zaznamenalo do kádrového posudku celé rodiny.

„Bratr mého tatínka byl zavřený v Mírově a v těch těžkých žalářích, tak to postihlo právě teda jednak jeho a naši rodinu. My jsme to měli všichni v posudku.“

Ten ovlivnil celý život Anny Pešatové, včetně toho, že nemohla jít studovat.

„Chodila jsem jenom do obecné a do měšťanky, protože kvůli původu rodičů jsem se nedostala na žádnou školu. Tak jsem se potom vyučila na laborantku a pracovala jsem v lékárně.“

V těžkých dobách pomáhala paní Anně i víra, ve které ji rodiče vychovali. Mezi katolíky si našla i manžela a v něm oporu. Spolu měli dvě děti. A jaké životní moudro paní Pešatová převzala od své maminky?

„Vždycky říkala, děti jsou jako pokladničky. Mě to hrozně rozčilovalo, že si do toho něco stádnaj a teďka si uvědomuju, že to jsou takový jako poklady rozumový, který do mě vkládali rodiče. Že to je minulost pro mě, z které já čerpám dodnes.“